

Chương 33

Bước Qua Quá Khứ Đau Thương (3)

Ngày cuối cùng trước khi khai giảng học kỳ mới, dãy ký túc xá lại khôi phục lại sự náo nhiệt thường ngày. Cô kéo chiếc vali hành lý của mình đi theo hàng hiên, nhìn xa xa thấy Ngải Mễ cùng Trầm Diêu đứng ở trước cửa phòng 104 nói chuyện, Trầm Diêu không biết lại đi nơi nào nói chuyện, kì nghỉ đông kéo dài, khuôn mặt cô ấy thế nhưng lại có chút thay đổi.

Ngải Mễ nhìn thấy cô đang nhìn lại đây, cười tủm tỉm mà nói, “Phòng ngủ các cậu cũng thật kỳ lạ, đều đến vào buổi tối của ngày cuối cùng, thế mà giờ mới chỉ có mình Trầm Diêu đứng ở đây.”

“Cậu làm sao mà bỗng nhiên lại chạy xuống đây thế?”

“Tám chuyện.” Ngải Mễ thần bí cười hì hì nói, “Cậu có biết, Văn Tĩnh Tĩnh của phòng ngủ các cậu hiện tại đang quen với ai không?”

Trầm Diêu bĩu môi, “Không cần thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói cho cô ấy, là bị Vương Tiểu Như cướp rồi, lại đá chủ tịch Chu của hội học sinh.”

“Tò mò thật đấy.” Ngải Mễ theo bản năng đưa tay chỉ lên vách tường, cảm thấy thật sự rất khó hiểu, “Vì sao Chu Thành Thần lại coi trọng Văn Tĩnh Tĩnh chứ? Tớ cũng không phải làm thấp đi giá trị của cô ấy, chủ tịch Chu luôn thích những đại mỹ nữ, nay lại thích một bông hoa nhỏ trong học viện các cậu, thật sự nhìn không ra Văn Tĩnh Tĩnh có cái gì đặc biệt thật mà?”

Đồng Ngôn trong nháy mắt cảm giác được mình đã bắt đầu lại với quỹ đạo cuộc sống ngày thường rồi. Vấn đề xung quanh chuyện tình cảm của những nữ sinh trong học viện, thỉnh thoảng cũng có lời nói ác độc, những chuyện vặt vãnh không đáng nói cũng được lôi ra tám chuyện...

Đợi cho đến khi cũng đuổi được Ngải Mễ về. Trầm Diêu bỗng nhiên đóng cửa lại, bắt lấy cánh tay phải của cô, nhìn chằm chằm vào cái nhẫn kia, “Đừng có dấu, vừa rồi cậu đi từ xa tới tớ đã nhìn thấy được. Ai? Là ai?”

Đồng Ngôn đang ngập ngừng xem có nên nói cho cô ấy biết hay không, Trầm Diêu bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt mở lớn, “Thầy Cố?”

“Cậu làm sao mà biết?” Cô thật sự là bị dọa rồi.

“Thật sự?”

“...Thật sự...” Cô cảm thấy không nên gạt Trầm Diêu làm gì, “Anh ấy học kỳ này không có dạy chúng ta nữa, không tính là thầy giáo của chúng ta.”

“Hồi học kỳ trước Vương Tiểu Nhữ nói thấy cậu và Cố Bình Sinh ở cùng nhau trong đêm giáng sinh, tớ còn không tin, không nghĩ tới cô ấy nói đúng rồi.” Trầm Diêu thở dài, “Đồng Ngôn, tớ thấy, chuyện cậu làm tốt nhất đời này chính là bắt được thầy Cố.”

Cô cười rộ lên, không đợi cô kịp nói gì, Trầm Diêu đã rất vui vẻ mà cầm lấy điện thoại, “Tớ muốn gửi tin nhắn cho người đàn ông của tớ, chuyện này tuyệt đối làm cho người ta rất vui vẻ.”

Vừa vui vẻ muốn nhắn tin bỗng nhiên dừng lại, “Không đúng... không thể nói cho anh ấy biết.”

Đồng Ngôn biết cô ấy đang nói tới Thành Vũ, mà nguyên nhân không thể chia sẻ chuyện vui này cư nhiên là Lục Bắc. Hai người đều tránh đi đề tài này, Trầm Diêu tiếp tục hỏi câu rất nhiều vấn đề, thậm chí ôm lấy thắt lưng cô, cười thầm hỏi cô có phải đã cùng ai đó làm cái gì đó rồi không...

Trong khi Đồng Ngôn đang bị Trầm Diêu tra tấn thì ở ngoài ban công bỗng nhiên có người gọi tên của cô, cô đi mở cửa ra, bất ngờ nhìn thấy Chu Thanh Thần. “Làm sao vậy?”

Cách một chiếc lan can inox, cô kinh ngạc nhìn chủ tịch Chu, chợt nhớ tới mấy chuyện với nói lúc rồi, lập tức nở nụ cười, “Văn Tĩnh Tĩnh đã không ở cùng phòng với tớ nữa rồi, anh muốn tìm cậu ấy thì đến phòng 206 ấy.”

Chu Thanh Thần có chút do dự, đưa cho cô một hộp quà đóng gói tinh tế qua lan can, “Giúp anh đưa cho Tiểu Như.”

Cô kinh ngạc, nhận lấy gói quà, “Anh không phải đã chia tay với Tiểu Như rồi sao? Em còn nghe nói anh đang quen với Tĩnh Tĩnh mà?”

“Văn Tĩnh Tĩnh rất tốt, thực sự rất tốt.” Chu Thanh Thần nói, “Đây là quà sinh nhật anh tặng Tiểu Như, không có ý tứ gì khác.”

Trả lời ba phải, cái nào cũng được, cô cuối cùng cũng không biết có nên nghe theo hay không, đi trở về phòng, đóng cửa ban công lại.

“Tiếp tục nói đi.” Trầm Diêu đem gói quà trên tay cô ném lên bàn của Tiểu Như, vẫn vui vẻ tám chuyện của cô cùng Cố Bình Sinh.

Đồng Ngôn lược bỏ đi rất nhiều, ví dụ như lần đầu tiên gặp nhau vào nhiều năm trước, còn có rất nhiều việc ở Bắc Kinh, lược bỏ bớt như vậy, lại tạo nên một tiết mục xưa nay vẫn thường nói đến... Nhất kiến chung tình. Cô càng kể về

sau càng bị Trầm Diêu kháng nghị nhiều do bị lược bỏ đi quá nhiều, rút cuộc cô đành vòng vo đôi đẽ tài.

“Tại sao chủ tịch Chu lại tặng quà cho Tiểu Như nữa chứ?”

“Đừng xúc động, Tĩnh Tĩnh biết chủ tịch Chu thích Tiểu Như, nhưng vẫn muốn ở bên lão ấy.” Đồng Ngôn nhìn không được mà đưa mắt nhìn món quà trên bàn Tiểu Như. Đêm đó ở trong phòng cấp cứu của bệnh viện, Văn Tĩnh Tĩnh đã nói nhiều điều với cô như vậy. Cô đã sớm quên, nhưng vẫn còn nhớ rõ một số chuyện, cô ấy nói nhiều nhất chính là cuộc sống bất công, nhưng tình cảm cũng bất công như vậy mà cô ấy cũng cảm thấy không quan trọng sao?

“Cầu người được người.” Trầm Diêu tùy tay mở ra một gói khoai chiên vị dưa leo, “Có người chỉ cầu cảm giác, giống như tớ, có người muốn làm người có quyền có tiền, không cần phải đi nhờ cậy ai, giống như Vương Tiểu Như. Văn Tĩnh Tĩnh là cần một người hoàn toàn thay đổi cuộc sống của cô ấy, Chu Thanh Thần thích ai không quan trọng, quan trọng bạn gái của hắn là Tĩnh Tĩnh, như vậy về sau người có khả năng nhất sẽ cùng hắn ra nước ngoài chính là Tĩnh Tĩnh.”

Chỉ qua một kỳ nghỉ, làm sao mà tất cả mọi người đều trưởng thành lên như vậy? Đồng Ngôn đưa miếng khoai tây chiên lên bên miệng cắn xuống. “Đương nhiên, cậu chính là loại người được ông trời chiếu cố, không cầu cũng có được một mỹ nhân sát như vậy.” Trầm Diêu làm một tổng kết cuối cùng, đem bịch khoai tây chiên ném cho cô, “Quên mất, tớ đang giảm béo, cậu ăn hết đi.”

Cô làm cái mặt quỷ với cô bạn, rồi bắt đầu thu dọn vali hành lý. Nếu quả thật là ông trời chiếu cố thì nội dung thật sự của sự chiếu cố này quả làm cho người ta phải thổn thức. Nếu không phải anh cùng mình đều trải qua một tình cảnh tương tự, nếu anh không trải qua bệnh dịch SARS kia, có lẽ hai người căn bản không có khả năng gặp được nhau. Hoặc là gặp cũng sẽ không thật sự ở bên nhau mà không để ý đến thân phận thầy trò như thế này.

Học kỳ thứ hai của năm ba ngoài trừ ba môn chuyên ngành, còn lại mọi người đều tự chọn môn học cho chính mình. Buổi sáng khai giảng, toàn bộ lớp đều không có tiết, khi chủ nhiệm lớp tổ chức họp lớp, mới nói bắt đầu từ học kỳ này Cố Bình Sinh nghỉ dạy dài hạn, sẽ không dạy môn luật thương mại quốc tế. Lời nói còn chưa dứt, tiếng kêu rên đã vang lên khắp phòng.

Trầm Diêu dùng một loại biểu tình không thèm quan tâm đến, chỉ lấy bút viết trên vở một câu, người đàn ông của cậu thật sự là có nhân duyên, tớ thề lớp chúng ta tuyệt đối có người thầm mến thầy ấy.

Đồng Ngôn cầm lấy bút, nửa đùa nửa thật trả lời cô ấy: Chỉ cần không phải là cậu, còn lại đều tiêu diệt hết.

Trầm Diêu nhướn mày, múa bút thành văn: tiến bộ nhất chính là càng có khí phách ngang ngược thế này, đáng tiếc mỹ nhân chạm tay vào có thể bỏng, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, tứ phỏng chừng cậu khẳng định có ngày sẽ ăn không tiêu.

Cô nghiêng đầu nhìn Trầm Diêu, thật sự khẳng định, “Anh ấy sẽ không như vậy.” Nói xong, lại cảm thấy không đúng, “Hiện tại trong đầu cậu đang nghĩ gì thế hả?”

“Nghĩ tới những điều bình thường mà khi những người yêu nhau đều luôn nghĩ tới..” Trầm Diêu thấp giọng nói, “Tớ nói cho cậu một ví dụ nhé, giống như Chu Đồng vậy, chạm tay có thể bỏng, anh ta có thể ngăn cản được một người bò lên giường của mình, nhưng anh ta có thể ngăn cản được cả trăm người sao? Người trước ngã xuống, người sau tiến lên, hận không thể mở thêm được mấy chục cái cửa, mấy chục cái cầu thang, mấy chục cái phòng ngủ...”

“Vậy cậu gặp phải trường hợp như vậy, cũng quyết định nhắm mắt mặc kệ sao?” Trầm Diêu nhíu mày, “Tớ sớm đã nghĩ rồi, lần đầu tiên có thể chấp nhận, nhưng phát hiện có lần thứ hai... trước hết giả vờ không biết, sau đó cho hắn ăn ba tháng thứ thuốc kích thích học môn sinh dục nữ, làm cho hắn hoàn toàn đánh mất công năng của bản thân.”

Cô nghe thấy được mà chỉ biết tặc lưỡi, “Cậu học từ ai thế? Tương lai cậu muốn làm một luật sư giỏi đến nước Mỹ, còn muốn đi Yale nữa không hả? Không thể làm trái pháp luật có biết hay không?”

“Cái này là khi đi du lịch, nhìn bầu trời mà ngẫm nghĩ viết nên...” Trầm Diêu cười thật sự đắc ý, “Kỳ thật còn có một biện pháp không trái pháp luật, giống như cho anh ta ăn món ăn nổi tiếng, sau đó...”

Cô nói Trầm Diêu nói đến cách đó mà dùng món ăn nổi tiếng để dụ hoặc, thật sự là lòng tơ cũng dựng đứng lên rồi, cô đem laptop kéo xem mấy trang, hoàn toàn không để ý đến sự hưng phấn muốn chia sẻ kinh nghiệm của Trầm Diêu.

Chủ đề họp lớp cuối cùng lại chuyển về trên người Cố Bình Sinh. Chủ nhiệm lớp bị bắt buộc không tài nào chịu được, đành tiết lộ hôm nay Cố Bình Sinh có tới học viện làm thủ tục.

Lớp trưởng lập tức đứng phất dậy, nói hai ba câu kích động bạn học rồi chạy ra ngoài...

Đồng Ngôn đang do dự làm thế nào để tránh đi, Trầm Diêu đã lặng lẽ khuyên cô không sao đâu, cô ấy sẽ che giấu giúp cho cô. Chỉ chỉ chiếc nhẫn trên ngón áp út, “Có muốn cất xuống không?”

Cô lắc đầu, cảm thấy loại chuyện này thực sự làm thì sẽ có điềm xấu. “Tớ để trong túi áo chắc là được chứ?”

Cô làm động tác mẫu. Trâm Diêu nghĩ nghĩ, “cũng có thể, dù sao hiện tại cậu đi tới đi lui, cũng không có người để ý. Cậu xem lớp trưởng chúng ta, cũng bị bạn gái hắt bắt đeo một cái, cậu đây không có cái gì đặc biệt, chắc chắn cũng sẽ không nhìn ra được đâu.”

Kết quả bởi vì bạn học trong lớp quá nhiệt tình, cô cùng Trâm Diêu ngược lại có thể đứng ở phía bên ngoài, đứng ngoài hai mươi mấy người, đứng ở phía xa nhìn anh. Nhìn anh không ngừng bị người khác nắm tay, cùng vài người chụp chung vài tấm ảnh, thậm chí còn có người cầm vở cùng laptop muốn anh kí tên. Vở được đưa tới. Anh sợ bút bị rớt, cố ý tháo xuống một gang tay màu đen, nhận bút, ở trên cuốn vở viết xuống vài câu. Khi bút còn chưa có trả cho người ta, vài bạn nữ có ánh mắt sắc lẹm đã phát hiện ra trên tay anh có nhẫn.

“Thầy Cố, thầy kết hôn rồi sao?” Trong đó có người nhin không được mà hỏi. Những người xung quanh cũng rất tò mò.

Trâm Diêu cảm lấy cánh tay cô, làm ra dáng vẻ hai người thông đồng làm bày...

Đồng Ngôn không hiểu sao có chút khản trương, nhìn từ góc độ này qua, chỉ nhìn thấy sườn mặt của anh, sau đó chột nghe anh nói, “Thầy đã kết hôn vào kì nghỉ đông năm nay.”

Mọi người lại một lần nữa làm âm ỉ lên. Không ngừng hỏi vợ thầy là ai, xinh đẹp không, là người nơi nào... tóm lại có thể nghĩ gì đều hỏi, Đồng Ngôn càng nghe càng không được tự nhiên, Trâm Diêu càng nghe lại càng hưng phấn. Cố Bình Sinh thật ra cười mà không nói, hoàn toàn tránh được đề tài này.

Đợi cho đến cuối cùng, lớp trưởng cầm máy chụp ảnh tới, nói mọi người sẽ cùng nhau chụp một kiểu ảnh, Cố Bình Sinh mới chú ý đến cô.

Trâm Diêu lập tức hiểu được là có ý tứ gì, đi trước làm gương lôi kéo Đồng Ngôn đi vào phía trong vòng vây, đem cô đẩy mạnh đến bên người Cố Bình Sinh.

Trâm Diêu dùng sức một chút, cô suýt nữa đã ngã vào trong lòng Cố Bình Sinh. Sau đó đã bị một đôi tay vững vàng của anh đỡ lấy, cô lập tức đứng nghiêm chỉnh nói một câu, “Cảm ơn thầy Cố.”

Nói cho hết lời, lại bị một cảm giác quái lạ khác thường bao trùm lấy... Như thế nào khiến cho mọi điều giống như gián điệp đang quan sát cô vậy...

Cố Bình Sinh hiển nhiên nhập vai diễn so với cô còn thuần thực hơn nhiều, buông tay ra, dùng một tư thế thuần khiết tự nhiên, ôm lấy bả vai cô, đồng thời một cánh tay khác đã bị Trầm Diêu ôm lấy, ngăn cách những sinh viên nữ có ý đồ khác tới gần.

“Tôi nói hai cô kia...” Lớp trưởng thật sự là cười không ngừng được, cầm máy chụp ảnh lên trên chọc, “Vừa rồi còn làm giả bộ rụt rè, đến thời khắc mấu chốt tuyệt đối là chiến sĩ, chiến sĩ dân chủ cũng chưa tích cực như vậy...”

“Được rồi, được rồi nào, một, hai...”

Đông Ngôn cảm thấy anh đang nhìn mình, theo bản năng quay sang nhìn. “Ba.”

Hai người tầm mắt chạm nhau, lớp trưởng đã nhanh chụp được.

“Đông Ngôn vô ky...” Lớp trưởng cúi đầu nhìn thành quả, nhất thời rơi lệ, “Cậu có thể chuyên tâm một chút không, thầy Cố đã kết hôn rồi, làm ơn thu hồi lại cảm tình hay ý niệm sùng bái gì đó vào trong đầu đi...”

Khi lớp trưởng nói những lời này thì vẫn cúi đầu, Cố Bình Sinh tự nhiên không có nghe được. Mọi người ở tứ phía cũng cao thấp mà phụ họa vào, cực kỳ giống lúc trần khi lần đầu tiên Cố Bình Sinh tùy tiện đặt câu hỏi.

Tất cả mọi người đều ồn ào, lại cố ý không cho anh nghe được. “thật không thể tin được...”

Có người thấp giọng ở trong góc, “Đông Ngôn vô ky, tớ sớm nhìn ra cậu có mưu đồ gây rối ...”

“Đông Ngôn, cậu chậm chân rồi, tuyệt đối là chậm rồi.”

“Mỹ nhân sát chỉ có một người, chung quy vẫn là tiện nghi cho người ngoài...”

Đông Ngôn vẫn im lặng không hé răng, cố gắng không nghe đến.

“Thầy Cố, phiền thầy chụp với chúng em lại lần nữa...” Lớp trưởng cũng ngẩng đầu, cười hì hì nhìn Cố Bình Sinh, “lần này Đông Ngôn làm động tác nhỏ gì đó, thầy đừng để ý tới cô ấy...”

Đông Ngôn bị nói, khóc không ra nước mắt.

“Được.” Cố Bình Sinh rất vui vẻ phối hợp, cười nói, “tạm thời bỏ qua cô ấy.” Những lời này có một ý tứ khác, chỉ có hai người nghe hiểu được.

Trầm Diêu giơ tay ra sau người, nhéo thắt lưng Đồng Ngôn một cái, ý tứ rất rõ ràng: Nhóc con nhà cậu thật sự là ám độ trần thương, làm cho người ta đổ kị. (Ám độ Trần Thương : “minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương” - ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ầm mật trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới)

Đồng Ngôn bị nhéo đến nhếch miệng, ở trong mắt lớp trưởng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lập tức bài trừ, cười một chút, để lại một tấm hình rất đẹp.

Lớp 08 học viện luận cùng Cố Bình Sinh chụp ảnh. Cũng là tấm ảnh thứ hai anh cùng cô chụp chung với nhau.